

De nodige werkzaamheden voor de nieuwe hangar op de Mas de Granier worden samen uitgevoerd.

Mas de Granier

Hier en nu bouwen aan de toekomst

De toekomst is gemaakt van wat we ons voorstellen. Dus eigenlijk bestaat de toekomst al. En het hier-en-nu komt idealiter overeen met wat we ons ooit hebben voorgesteld.

Dit was het geval met de nieuwe eiken en vuren hangar op de Mas de Granier. In onze gedachten beschermt deze al heel lang onze landbouwmachines tegen de harde mistral uit het noorden en de zware regenval in de winter. En nu is deze toekomst het heden geworden. Hier in de regio is het extreem moeilijk om een bouwvergunning te krijgen, tenzij het gaat om een van die enorme metalen hallen voor logistieke centra. Ze genieten ongelooflijke vrijheden in naam van het zogenaamd creëren van werkgelegenheid. Het meeste werk is echter geautomatiseerd en uiteindelijk worden er alleen goedkope arbeidskrachten ingezet. De immense magazijnen sluiten ons landschap af en trekken dagelijks honderden vrachtwagens aan. Goederenvervoer per spoor is een ver vooruitzicht.

In deze nogal vijandige omgeving moesten we opnieuw contact leggen met het stadsbestuur en enkele plaatselijke afgevaardigden, die ontvankelijk zijn voor onze ambachtelijke inspanningen, omdat ze zich bewust zijn van de ecologische en sociale uitdagingen in onze regio.

Tegelijkertijd vergemakkelijkt onze aanwezigheid op de dorpsmarkt gedurende bijna een jaar de dialoog en gaf het ons geloofwaardigheid bij het kantoor van de burgemeester. Na twee jaar en bezoeken aan verschillende kantoren hadden we al het nodige papierwerk bij elkaar en waren we klaar om te beginnen. In september 2023 stond onze trouwe rode combine uit 1973 als eerste geparkeerd onder het nieuwe pannendak!

École des Renardes

De houten hangar van 160 m² is ontworpen, gezaagd en gebouwd door studenten van de École des Renardes. Het is de eerste zelfgeorganiseerde opleiding in traditioneel timmerwerk in Frankrijk, die voornamelijk door vrouwen wordt gerund.

Onze vriendin Fanny uit de Dordogne legde in 2017 de eerste steen voor de École des Renardes. Ze had een ambachtelijke timmermansopleiding gevolgd in de Elzas in een volledig mannelijke omgeving en beseftte al snel hoe weinig aandacht er was voor de noodzaak om een goede opleiding toeganke-

lijk te maken voor vrouwen.

De belangstelling voor een zelfgeorganiseerde opleiding was en is erg groot. Al snel kwam er een groep mensen bij elkaar die met het opzetten van de cursus begon. De collectieve organisatie is complex, omdat de opleiding op verschillende locaties in Frankrijk wordt aangeboden. Naast de basisprincipes van timmerwerk wordt ook kennis van bosbouw bijgebracht om hout op de stok te kunnen selecteren en waar mogelijk lokaal hout te gebruiken. Gebogen of recht, kort of lang. En dus de kunst om het ambacht aan te passen aan de houtsoorten die de regionale bossen kunnen leveren, en niet andersom!

Ik ben een van de 33 mensen die het opleidingsprogramma in vijf jaar hebben afgerond. Na veel praktische ervaring te hebben opgedaan op bouwplaatsen, leerde ik zo technisch tekenen en behaalde ik een door de staat erkend diploma. Maar bovenal, als moeder van een 3-jarig kind en lid van Longo maï, was het erg waardevol om niet fulltime in dienst te zijn, maar ook om mijn verplichtingen buiten de cursus te kunnen vervullen. Sinds het begin

van het project zijn de meeste deelnemers vrouwen.

We zijn al vele jaren betrokken bij dit project. Leerlingen kwamen bijvoorbeeld naar de coöperatie Treynas in de Ardèche om tijdens een van hun lesweken daar het kippenhok te bouwen. In Undervelier (Zwitserse Jura) heeft een oud-leerling ook hele mooie droogtoiletten gepland en gebouwd met mensen van de coöperatie Montois.

Een bouw uit een prentenboek

En nu de hangar op Mas de Granier! Een groot project dat grensde aan onze capaciteiten en kennis, maar die natuurlijk ook heeft uitgebreid. De draagconstructie is overdekt, elektriciteit en muren moeten er nog komen.

Tegelijkertijd werden er zonnepanelen op het dak van de schuur gelegd. Eindelijk! We zijn echt geen pioniers in deze materie. Dat ligt niet alleen aan ons, maar ook aan alle obstakels die ons in de weg werden gelegd, zoals moeilijk te verkrijgen vergunningen en de hoge eigen bijdrage voor de aansluiting. Nu het systeem eindelijk is aangesloten, moet alleen de kabel naar het onderdak en de nieuwe houtwerkplaats nog worden getrokken. En wie weet wordt het hout van de mobiele zaag, dat tot nu toe alleen in onze hoofden hier op de Mas de Granier bestaat, binnenkort verwerkt.

Luisa Carpaneto-Schöningh

Roemenië

Met vaart naar de komende decennia

Toen we begin jaren 2000 een ruïne kochten in het dorpje Hosman, wilden we vooral één ding: een huis met open deuren om in te wonen. De oude molen met de naam Moara Veche breidde dit idee vervolgens aanzienlijk uit door er gemeenschappelijke sociaal-economische activiteiten aan toe te voegen, zoals de houtgestookte bakkerij.

De streek Valea Hârtibaciului bevond zich, net als grote delen van Roemenië, in een depressieve toestand. Wie kon, was vertrokken. Maar we kwamen al snel mensen tegen die hier iets wilden opbouwen. We zorgden samen voor de molen - twee families die wilden laten zien wat we samen konden bereiken. We gingen aan het werk, overwonnen crises, leerden daarvan en gingen verder. In 2017 openden we de cultuurschuur voor seminars en groepsevenementen, een grote ruimte die ook werd gebruikt door bevriende initiatieven. De pandemie trof ons hard - iedereen die met cultuur te maken heeft, weet daar wel het een en ander van - en toch heeft het ons goed gedaan. De oorspronkelijke groep bestond niet meer, maar nieuwe mensen bleven bij ons tijdens de lockdowns en de Hosman Crew werd gevormd. In de herfst van 2021 werden we opgenomen in de gelederen van de Europese coöperatie Longo maï, wat onze plaats en de groep inbedde in een bredere politiek-maatschappelijke context die zich nu uitstrekt van de Karpaten tot de Provence. De bakkerij ligt stil, maar onze smid en een paar anderen zitten meestal aan de lunchtafel. Ons collectief bestaat nu uit zeven mensen. De boomgaard, die we zes jaar geleden hebben geplant, draagt dit jaar voor

het eerst vruchten. Of we hetzelfde kunnen zeggen over onze activiteiten tegen de vernietiging van het regionale cultuurlandschap is op dit moment onzeker. Grote gebieden worden hier door particuliere bedrijven omheind. Zowel de oude schaapherders als de beren vinden hun weg niet meer. We zetten onze inspanningen voort en proberen, als

onderdeel van de solidaire gemeenschap van het dorp, mee te denken over hoe het leven hier georganiseerd kan worden. Omdat we nu bijna drie jaar deel uitmaken van Longo maï, hadden we een goede reden mensen uit te nodigen voor een feestje ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van de beweging en ons 20-jarig

bestaan. Begin juni was er veel muziek, een markt en reed de vereniging voor het behoud van het smalspoor met een historische stoomlocomotief van Hosman naar het naburige dorp. Een paar honderd bezoekers kwamen op ons feest, sommigen van hen hadden we nog nooit gezien en anderen hadden we verschrikkelijk lang niet gezien. We waren dus erg blij en vierden feest tot in de vroege uurtjes!

Dat we zo ver zijn gekomen, hebben we te danken aan de jarenlange solidaire steun van veel vrienden en vriendinnen. Dat vinden we niet vanzelfsprekend en daar hechten we elke dag veel waarde aan. Onze hartelijke dank!

Jochen Cotaru

De groep uit Hosman presenteert een zelfgecomponeed verjaardagslied op het feest afgelopen juni.

Provence

Op het spoor van vogels

Vogels hebben mensen altijd gefascineerd. Of het nu is omdat ze zo divers zijn, hun gezang ons raakt of omdat ze in hun eigen wereld en tegelijkertijd met ons leven, zichtbaar en hoorbaar en tegelijkertijd - ogenschijnlijk - zo moeilijk te ontdekken en te begrijpen.

Met een beetje geduld zijn vogels gemakkelijk te observeren. Het zijn bio-indicatoren en met behulp van langetermijnobservaties is het mogelijk om te volgen hoe hun populaties zich ontwikkelen en conclusies te trekken over hoe ons landschap verandert.

Veel mensen ontwikkelen een bewustzijn en gevoeligheid voor de natuur door vogels te observeren. Sommige bewoners van onze co-

operatie Grange Neuve in Zuid-Frankrijk hebben bijvoorbeeld gemerkt dat er 's zomers minder nachtegallen zingen op ons terrein dan een paar jaar geleden en vragen zich af wat de oorzaak daarvan is.

Op initiatief van vrienden hebben we dit voorjaar voor het eerst een ornithologische week gehouden in Grange Neuve. Het programma zat bomvol, dankzij de vele mensen die wandelingen en workshops kwamen leiden. Tijdens de ornithologische wandelingen konden de deelnemers van onze coöperatie en talrijke bezoekers kennismaken met de diversiteit aan vogelzang en -stemmen of hun gehoor verfijnen. Verrijkend waren de uitgebreide discussies waarin we onze ervaringen met vogels, onze kennis over vogels en onze manieren van benaderen konden delen. Terwijl sommigen een wetenschappelijke, analytische

benadering van vogels kijken hebben, benaderen anderen de wereld van de vogels op een intuïtief niveau.

Perfekte imitatie

De ontmoetingen met gaaien, die veel voorkomen op ons terrein, waren een groot genoegen. Vlaamse gaaien kunnen geweldig goed imiteren. Steeds weer hoorden we buizerds roepen, ook al was er geen buizerds in de lucht. Nu weet ik dat buizerds die roepen vanuit de hoogte van de bomen eigenlijk gaaien zijn.

We zijn ook begonnen met een systematisch en herhaalbaar onderzoek om een statistisch analyseerbare dataset te verkrijgen over ornithologische diversiteit en de veranderingen daarin. We konden in totaal 58 vogelsoorten observeren. De klassieke onderdelen van het programma werden afgerond

met botanische wandelingen, waaronder een boswandeling ter voorbereiding van een systematische inventarisatie op onze heuvel. Verschillende gasten documenteerden onze observaties en bijdragen met behulp van tekeningen en geluidsopnamen en verrijkten de week enorm met hun creativiteit.

Bijzonder waren de middagen over gevoelige cartografie en het reflecteren op onze omgang met ecologische kennis en onze benadering van de natuur. Gevoelige cartografie is een artistieke benadering van ruimte. In plaats van natuurgetrouwe weergaven van structuren gebruiken we beelden van sensaties (bijvoorbeeld kleuren) en markeren we karakteristieke wezens of objecten die we tijdens onze wandelingen tegenkomen. De kaarten geven zo informatie over ieders zeer persoonlijke ervaring van de ruimte. Hartelijk dank aan iedereen die deze week samen met ons heeft geïnitieerd, georganiseerd, wandelingen en workshops heeft geleid en kennis met ons deelde. We vonden het allemaal een groot voorrecht om samen zoveel tijd te kunnen besteden aan vogel- en natuurwaarneming.

Vera Knöffler

Opmerkelijke baardgrasmus.

Foto: Pierre Pola

Oekraïne

Paarden en werktuigen

We zitten in de ruime keuken van Vassili en Olya Baiko. Olya heeft voor ons bezoek iets ‘kleins’ klaargemaakt om te eten. We praten over veel dingen, maar vooral over Vassili's passie, paarden.

Hij tuigt ze aan de auto en gebruikt ze waar hij maar kan voor zijn werk op het land. Toch is er een kleine, nieuwere tractor van 30 pk op de boerderij. "Ik mis verschillende werktuigen die ik hier niet kan vinden, anders zou ik wel zonder kunnen," lacht Vassili. We proosten op elkaar en ik ben blij dat ik niet met de auto hoeft te rijden. Vassili en Olya werken en wonen op hun boerderij van 8 hectare in Lypcha, een dorp niet ver van onze coöperatie Zeleniy Hay in het westen van Oekraïne. Het wordt in deze streek beschouwd als een grote boerderij. Ze bewerken de velden, houden koeien, geiten, schapen, pluimvee, varkens en paarden. Over het algemeen heeft elk voormalig lid van de kolchoz 90 are voor het

verbouwen van groenten en een paar dieren voor eigen gebruik. De laatste jaren worden deze gebieden steeds meer verlaten. De jongeren trekken weg. Thuis zoek ik naar advertenties. Uitrusting voor paarden is niet makkelijk te vinden. Ik vind wat ik zoek bij Reiner in Duitsland, ook een paardenliefhebber, die al 40 jaar een groentebedrijf met paarden runt. Hij gebruikt zijn contacten in de VS met de Amish* en verkoopt hun moderne door paarden getrokken werktuigen in Europa. We hebben dus nu een sulky ploeg. De zaaimachine vinden we in Langental in Zwitserland, ook eigendom van een boer en paardenliefhebber. Ondanks zijn ietwat stoffige leeftijd is de machine nog bruikbaar, want

Natuurlijke paardenkracht is en blijft onmisbaar op het platteland

hij was goed opgeborgen. Samen met Julia regelen we het transport naar de Montois in Undervelier, het tijdelijke opslagcentrum. Nu moeten we nog de reis naar Vassili organiseren, het gemakkelijkste deel is achter de rug. Ik vraag Vassili of hij gelooft in een toekomst voor paardenarbeid. Prompt zegt hij “nee”, maar na enig nadenken vertelt hij over de stijgende dieselprijzen, de afhankelijkheid

van machineverkopers en dat de toekomst hoe dan ook onzeker is. En dan lichten zijn ogen op. "Mijn paarden staan hier in mijn stal en ik maak het hooi zelf." Uiteindelijk proosten we weer op elkaar en het is duidelijk - ik rijd vandaag zeker geen auto.

Marcel Howard

* Dopers-protestantse geloofsgemeenschap met sterke traditionele waarden, vooral in de VS.

Zwitserland

Zaaien en planten

Op 12 mei organiseerden we voor het eerst een verkoop van zaailingen op de coöperatie Montois in de Zwitserse Jura. Op deze zonnige Moederdag kwamen ongeveer 70 bezoekers naar de boerderij.

Ze namen de tijd om een keuze te maken uit onze favorieten, zoals de tomaten ‘Black Ethiopien’ of ‘Zuckertraube’, en onze zeldzaamheden zoals de tomatillo, om te zien wat geschikt zou zijn voor hun tuin. Onder het genot van heerlijke pannenkoekjes, gemaakt van de ingrediënten van de boerderij zelf, kwamen vrienden van heinde en verre samen om gezellig bij te kletsen en te blijven hangen. Onze krachtige jonge planten, de meesten gekweekt uit onze eigen zaden in turfrijke grond, vonden veel weerklank.

Dankzij onze nieuwe, grote en goed uitgeruste kas die we vorig jaar hebben gebouwd, hebben we eindelijk genoeg ruimte om niet alleen onze eigen zaailingen te kweken, maar ook om ze te produceren voor de lokale verkoop.

Naast de verkoop op de boerderij namen we onze planten een week later mee naar de plantenmarkt in Delémont, waar veel mensen opgetogen waren over de kwaliteit en het grote aanbod van verschillende tomatenrassen.

Deze ervaring, de positieve feedback en de wensen van de bezoekers motiveren ons om een tweede ronde te starten. Volgend jaar willen we een nog groter assortiment aanbieden!

Naast al deze nieuwe verkoopmogelijkheden willen we graag blijven bijdragen aan de lokale plantenruilbeurs in Undervelier. Bij deze gelegenheid brengt iedereen uit het dorp zijn overvloedige zaailingen

mee om te ruilen. Dit is altijd een heel leuk moment dat we niet willen missen, want je kunt er de beste tuinadviezen krijgen, nieuwe wilde planten ontdekken en natuurlijk te weten komen wat er nog meer ontspruit in het dorp.

Dorpsnieuws

Over het dorp en nieuws gesproken: De eerste kleine renovatie-

werkzaamheden in het nieuwe huis ‘Le Câr’ aan de rand van het dorp vorderen goed en enkele bewoners zullen er binnenkort hun intrek nemen.

We zijn bezig met het plannen van de uitgebreidere renovatie- en moderniseringswerkzaamheden. Ook al is het huis in principe in goede staat, de infrastructuur voldoet niet overal aan onze behoeften en de

huidige normen. Sommige werkzaamheden, zoals een eenvoudig en ecologisch verwarmingssysteem, zijn daarom relatief urgent. Deze planning is zeer uitgebreid en het collectieve besluitvormingsproces vergt tijd en aandacht. Het gaat niet alleen om het moderniseren van een huis, maar ook om het heroverwegen van het leven van de coöperatie met drie generaties op twee nieuwe locaties. Bijvoorbeeld de vraag welke activiteiten we willen voortzetten op de boerderij Le Montois en welke we willen verplaatsen naar Le Câr is een van de kwesties waarover we ons buigen.

Cora Dubach

Adi Küpfer

Bij zo'n overvloed aan planten vond iedereen wel iets naar zijn of haar smaak.

Ter herinnering

Een tijdperk loopt ten einde

Drie van onze beste vrienden uit de voormalige DDR hebben ons in de eerste helft van dit jaar verlaten.

Herma Ebinger verliet ons en deze aarde afgelopen januari, na drie mislukte operaties. Haar laatste vermaning aan de groep op Hof Ulenkrug, was "vergeet de cultuur niet!". Op 15 juni, twee dagen voor de datum van haar verjaardag, kwamen vrienden, vriendinnen en kunstenaars samen voor een culturele dag op de boerderij. Het was een dag van afwisselend zon en regen, in en om ieder van ons. Een schat aan herinneringen aan ons leven samen in de afgelopen 30 jaar kwam naar boven toen we naar de fototentoonstelling van Gabriele keken. Silkes tentoonstelling over de vernietiging van vrouwenbanen na de val van de Berlijnse Muur herinnerde ons aan de ervaringen die Herma uit haar leven in de DDR had meegenomen naar Longo mai.

Kort voor Herma overleed Hannelore Kurz en in juli hebben we ook afscheid moeten nemen van Achim, haar man. Het verlies van deze drie mensen in zo'n korte tijd weegt zwaar. Hannelore en Achim woonden in de regio Oderbruch en werkten allebei jarenlang in een 'LPG', een coöperatie voor landbouwproductie. Maar hoe kwamen zij en wij bij elkaar?

We ontmoetten Herma op 4 november 1990, op de eerste verjaardag van de grote demonstratie die in Oost-Berlijn een miljoen mensen op de been bracht voor de democratisering van de DDR. Ze was opgeleid als metaalbewerker, studeerde journalistiek in Leipzig en verandeerde daarna om de twee jaar van baan. Ze werkte in een cultureel centrum op het platteland, maakte

literatuur voor blinden toegankelijk, zette zich kritisch in voor de gelijke rechten voor vrouwen in de DDR en richtte een vrouwenblad in eigen beheer op. Ze weigerde te accepteren dat er na de hereniging alleen nog de kapitalistische 'shit' over was en kwam naar Longo mai. Twee jaar later had ze een groep mensen om zich heen verzameld die het verlaten domein Basta in de gemeente Wollup in de Oderbruch pachtten. Hier wilden ze een Longo mai coöperatie opzetten. Ze kwamen allemaal uit de stad en hadden geen idee van het verbouwen van groenten, het houden dieren of het melken van een geit.

Hannelore en Achim woonden in het naburige dorp Letschin, beiden hadden hun hele leven in een landbouwcoöperatie (LPG) gewerkt. Hannelore overleefde als klein kind de vlucht van haar familie uit Bessarabië aan het einde van de verschrikkelijke oorlog, studeerde landbouw in de DDR en ging daarna werken in de landbouwcoöperatie van Letschin. Toen we haar ontmoetten, werd het bedrijf 'geliquideerd', zoals bijna alle coöperatieve landbouwbedrijven in de vruchtbare Oderbruch.

Met geduld en hun kennis hielpen beide de stedelingen van Basta om een moestuin aan te leggen en een paar geiten, ganzen, eenden en konijnen te houden. En ze vertelden hen over de geschiedenis van de DDR-landbouw en hoe die op dat moment werd ontmanteld.

Dorp zonder land

Het domein van Wollup was altijd al staatseigendom geweest nadat de Oderbruch in de 18e eeuw was drooggelegd onder het bewind van Frederik de Grote. Zoals alle staatseigendom in de DDR werd ook dit landgoed onder controle geplaatst van de Treuhandanstalt (trustmaatschappij) die was opgericht om alle staatseigendommen te verkopen aan de hoogste bidder. Enkele duizenden hectaren vruchtbare grond, enkele duizenden varkens, 12 hectaren groentegewassen onder glas, een kleine suikerfabriek en ongeveer 600 banen zouden worden verkocht. Het was de bevolking duidelijk dat niemand van hen tot de hoogste bidders behoorde en dat

het land naar enkele grootgrondbezitters uit het Westen zou gaan. Bijna niemand verwachtte een baan te krijgen na de verkoop; en niemand had eraan gedacht om in de DDR bezit te vergaren. Hun verzet tegen de verkoop duurde twee jaar en er werd over gepubliceerd tot ver buiten de grenzen. De vraag wat er moest gebeuren met het staatseigendom van dit voormalige socialistische land was brandend en onopgelost.

De reactie van de inwoners van Wollup was om te eisen dat het landbezit aan de gemeente zou worden overgedragen. De gemeente zou dan het land kunnen verpachten aan de bevolking. Longo mai nam deel aan de Europese mobilisatie over deze kwestie, Herma, Hannelore en Achim verspreidden moed en hoop. Tegelijkertijd, en om niet verpletterd te worden door hun werkloosheid, ontdekten velen in het dorp het belang van hun kleine

tuintjes, de paar ganzen en eenden die elk gezin in de achtertuin voor hun eigen behoeften verzorgde. En omdat ze allemaal meer produceerden dan ze zelf konden consumeren, vonden ze mensen in de grote stad Berlijn die graag een wekelijkse levering uit de gemeenschap van Wollup ontvingen.

Vriendschap zonder grenzen

De vriendschap tussen Herma, Hannelore, Achim en Longo mai bleef ondanks alle nederlagen bestaan. Herma trok naar de Longo mai coöperatie Hof Ulenkrug in Mecklenburg-Vorpommern. Hannelore en Achim bleven in Letschin, genoten 19 jaar lang van de reizen naar Frankrijk om te helpen bij de druivenoogst op de coöperatie Cabrery in Zuid-Frankrijk en bezochten de Ulenkrug meerdere keren per jaar. Bij elk bezoek brachten ze wijn, koekjes en kaas mee, hielpen met hout maken, varkens voeren, aardappelen of graan oogsten en raakten betrokken bij de ondersteuning van vluchtelingen. Ze kibbelden tot het einde over hoeveel aardbeien of aardappelen ze moesten kweken in hun tuin ... omdat die altijd nodig zijn, voor hen of voor anderen.

Jürgen Holzapfel

Hannelore en Achim op de Mas de Granier, oktober 2023

Hof Ulenkrug

Solidair scheren

De vraag naar het scheren van schapen en scheercursussen is al vele jaren ononderbroken. Na ongeveer 20 jaar regelmatig scheercursussen te hebben gegeven op de coöperatie Hof Ulenkrug in Mecklenburg, is er een groeiende behoefte om de geleerde methoden toe te passen en te oefenen en om nieuwe contacten te leggen. Dit jaar hebben we daarom de beginnerscursus vervangen door een tocht van een week langs meerdere kleine schapenhouders in Noord-Duitsland. Zes oud-cursisten uit verschillende delen van Duitsland deden mee en scheerden met elkaar zo rond de 500 schapen. In de eerste dagen bereikte iedereen zijn fysieke grenzen, vooral met schapen van gemiddeld 80 kilo. Het helpt enorm om elkaar als groep aan te moedigen, door te zetten en tips uit te wisselen om de scheertechniek te verbeteren.

De praktische uitwisseling met de weinige kleine boeren en boerinnen in dit Noord-Duitse industrieel agrarische landschap is enorm verrijkend. Ook omdat sociale kwesties en het landbouwbeleid steeds terugkerend thema's zijn in de pauzes. Een daarvan is de uitbuiting van schaapscheerders uit Polen. Deze mensen zwoegen voor ongeveer 1 euro per dier en door deze druk om te presteren is de behandeling van de dieren erg ruw. Veel schapenhouders waarderen onze scheerstijl, die niet per se gericht is op maximale prestaties, maar op schoon scheren, het ongedeed houden van de dieren en tegelijkertijd zorg dragen voor de eigen rug. Een ander uitgangspunt van deze tocht was ook de opbrengst solidair te verdelen. Zo ging een deel van de opbrengst aan een regionale steungroep voor migranten.

Jule Sachs

Colofon

Het Nieuws uit Longo mai verschijnt drie keer per jaar
Hoofredactie: Babette Stipp
Productie: Elke Furet, Ieke Dekker
Druk: Druckwerk 14, Dargun

Contactadres:
Stichting Pro Longo mai
Amerbos 528 HS
1025 XT Amsterdam
Tel. 06 28 45 17 62
IBAN: NL86INGB0000314983
info@longomai.nl - www.longomai.nl

Le Montois, CH-2863 Undervelier
Tel. 0041 32 42 65 971

Grange neuve, Le Pigeonnier
F-04300 Limans
Tel. 0033 492 73 05 98

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68
D-17159 Dargun
Tel. 0049 39959 23881

Hof Stopar, Lobnik 16
A-9135 Eisenkappel
Tel. 0043 4238 8705